Numai cu fotbalul nu poți fi util societății noastre, socialiste

Cu doi ani de zile în urmă, pe poarta Șantierului naval maritim Constanța intra un tînăr. Venit din Sarighiol, un sat dobrogean, Gheorghe Bibu, fiu de țăran colectivist, era dornic să învețe o meserie, să-și făurească un drum sănătos în viață.

Aici, în mijlocul harnicilor muncitori portuari, Bibu s-a simțit ca acasă. Maistrul atelierului de vopsitorie, Tănase Limbidis, l-a primit cu drag și a căutat să-i insufle dragoste pentru meseria pe care și-a ales-o. Treburile au mers bine o bucată de timp. Intr-o zi, tînărul nostru a îndrăgit fotbalul. Prezent la toate antrenamentele, remarcat datorită talentului său de antrenorul Constantin Humis, Bibu și-a cîștigat cu ușurință un loc în echipa de juniori a șantierului.

Din păcate, „furat" de unele elogii, de laudele excesive ale diverșilor suporteri, Gheorghe Bibu a devenit, încetul cu încetul, „vedetă", s-a... plictisit de meseria de vopsitor și cu îngăduința tov. ing. Nicolae Ecobici — pe vremea aceea șeful serviciului organizarea muncii — a fost trecut la secția cazangerie. Bineînțeles că și aici trebuia să muncească. Dar Bibu nu concepea ca un fotbalist din lotul echipei de categoria B a șantierului să se scoale la... 6 dimineața și să lucreze... 8 ore. In concluzie, după numai o lună el a cerut să fie schimbat în altă secție. Din nou s-au produs intervenții, din nou s-a apelat la „bunăvoința" inginerului Nicolae Ecobici și iată-l pe Bibu în altă secție, la mecanică, înconjurat cu aceeași dragoste de muncitorii șantierului care încă mai vedeau în el un element bun, un tînăr ce le poate face cinste.

Au trecut apoi cinci luni, o perioadă în care Gheorghe Bibu a avut nu mai puțin de 83 de zile lipsă! Imprietenit cu cîteva elemente descompuse, certate cu disciplina și neîncadrate în cîmpul muncii, Bibu înșela cu bună știință încrederea familiei sale, a colectiviștilor din satul Sarighiol. Și într-o zi, nu a mai venit la lucru.

A colindat un timp pe la Farul, în formația de juniori, apoi a ajuns la Medgidia, ca în februarie 1960 să se reîntoarcă la șantier. Tovarășii de aci, muncitori de nădejde, sportivi cu care șantierul se mîndrește, ca sudorul Ion Spătaru, strungarul Nicolae Alboiu, constructorul naval Gheorghe Țarălungă ș.a., au căutat să-l ajute. Se părea că treburile merg bine. Dar, neastîmpărul i-a revenit lui Gh. Bibu și în luna iulie a acestui an el a părăsit din nou șantierul.

Unde se află acum și ce face Bibu? Primit cu brațele deschise de către asociația sportivă Cimentul din Medgidia, încearcă să-și cîștige existența prin... fotbal, fugind de munca productivă.

Gheorghe Bibu este vinovat! A înșelat încrederea părinților, a tovarășilor de șantier, a celor care au crezut în el. Dar vinovați de această situație sînt și acei care l-au lăsat pe tînărul nostru să apuce pe un drum greșit. Vinovat se face, în primul rînd, antrenorul Constantin Humis care i-a cocoloșit lipsurile, ascunzînd colectivului comportarea celui pe care trebuia să-l pregătească din toate punctele de vedere, să-l formeze ca pe un om util societății. Vinovați sînt și acei care au admis mutarea nejustificată dintr-o secție în alta. Și deopotrivă, tinerii din șantier, utemiștii care nu au știut să-l ajute în momentele hotărîtoare ale vieții. In fine, răspunzători se fac și tovarășii din conducerea asociației sportive Cimentul Medgidia, fiindcă l-au primit pe Bibu și au acceptat o stare de lucruri gravă, tînărul sportiv jucînd în echipa din localitate fără a fi încadrat acolo în producție.

Și totuși Gheorghe Bibu se poate îndrepta. Pentru transformarea lui este necesară însă o temeinică muncă de educație, dusă în colectiv. Este necesar ca el să redevină acel harnic muncitor de la început, să revină în mijlocul muncitorilor, adevărații lui prieteni.

Numai cu fotbalul, oricît ai fi de talentat, Gheorghe Bibu, nu poți fi util societății noastre, socialiste! Unește-ți din nou (și mai consecvent ca pînă acum) eforturile și priceperea cu muncitorii din rîndul cărora faci parte și vei avea una dintre cele mai mari satisfacții în viață: aceea că prin munca ta ești de folos societății în care trăiești, patriei noastre socialiste.

Pentru aceasta ca și pentru măiestria cu care știi să conduci balonul — muncitorii, prietenii tăi cei mai apropiați, te vor urmări cu toată dragostea, vor fi mîndri de tine.

L. BRUKNER
E. PETRE

SPORTURI NAUTICE

Astăzi și mîine, la Snagov

Aproape 250 sportivi iau startul în finalele campionatului de caiac-canoe

Iubitorii sporturilor nautice au prilejul să urmărească la Snagov, astăzi și mîine, pe cei mai buni mînuitori ai padelei și pagaiei din țara noastră, care-și vor disputa întîietatea în cadrul finalelor campionatelor republicane de caiac-canoe pe anul 1960. Intrecerile se anunță deosebit de disputate datorită valorii apropiate a multora dintre finaliști (fapt consemnat în faza de zonă a competiției) ca și prezenței la start a unor sportivi reputați, care ne-au reprezentat de multe ori în concursurile de peste hotare. Pe de altă parte, vor fi interesante de urmărit roadele activității antrenorilor din o serie întreagă de centre nautice (Galați, Tg. Mureș, Tulcea, Timișoara, Satu Mare, Arad, Reșița), modul cum cei aproape 250 de finaliști reprezentînd 20 de asociații și cluburi sportive, vor înțelege să lupte cu toate forțele lor pentru un loc cît mai bun în cea mai importantă competiție de specialitate.

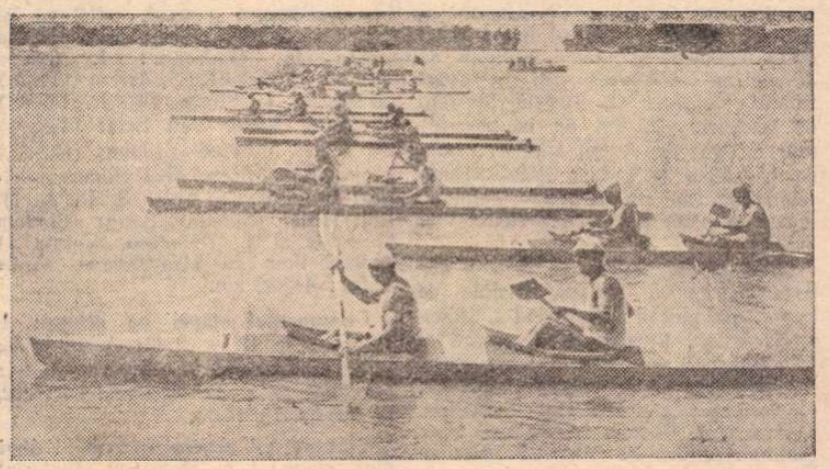

Un start „plin" în proba de caiac dublu a unui concurs desfășurat pe lacul Snagov.

Programul finalelor prevede pentru sîmbătă dimineața începînd de la ora 10 desfășurarea celor patru probe de fond și anume: caiac simplu și dublu, canoe simplu și dublu. Simbătă după amiază se vor desfășura seriile unor probe de viteză, iar duminică dimineața, începînd de la ora 10, toate finalele probelor de viteză, după cum urmează: K-1 și K-2 500 m fete, K-1 500 m, K-2 500 m și K-1, K-2, C-1, C-2 și K-4 (toate cîte 1000 m) băieți.

*

Zilele trecute schifiștii bucureșteni s-au întrecut în cadrul fazei de zonă a campionatului republican de canotaj academic seniori. In general, startu rile celor 11 probe ale concursului au fost bine populate, iar disputele pentru desemnarea învingătorilor destul de strînse. Echipajele cîștigătoare în cadrul fiecărei curse au obținut dreptul de a concura în cadrul finalelor campionatului republican de canotaj academic care se vor desfășura în zilele de 24 și 25 septembrie a.c. pe lacul Snagov. La aceste finale vor mai lua parte pe lîngă reprezentanții Capitalei și cîștigătorii probelor din celelalte centre ale țării, schifiști fruntași calificați direct conform regulamentului sau cei care datorită rezultatelor superioare au fost invitați în mod special de către federația de specialitate.

Iată care sînt cele mai bune rezultate obținute la concursul din Capitală: FEMININ. Schif simplu: 1. Elisabeta Rusu (Voința) 4:19,0; 2. Alexandra Minculescu (Metalul) 4:31,8; Schif dublu: 1. Rapid (Costela Stanciu, Ștefania Constantinescu) 3:59,0; 2. Metalul 4:36,1; 3. Rapid 5:04,8. Schif 4+1 r: 1. Rapid (Ana Pildner, Stela Găvan, Valeria Costăchescu, Anastasia Aloman + Gabi Barcan) 3:35,0; 2. Știința 3:42,0; 3. Voința 4:14,0; Schif 4+1 v: 1. Victoria (Lucia Antoni, Emilia Mirea, Ioana Penca, Stana Cristian + Rita Danielian) 3:36,0; 2. Metalul 4:03,1; 3. Metalul 4:30,1. Schif 8+1: 1. Clubul sportiv școlar (Maria Halberg, Anca Chiriac, Alexandrina Simian, Gabriela Popescu, Cristina Predoescu, Elena Rat, Mariana Limpede, Maria Ionescu + Liliana Vasile) 3:12,0; 2 Metalul 3:28,0; 3. Rapid 3:44,4. MASCULIN: Schif simplu: 1. Dan Ciomîrtan (Știința) 3:14,5; 2. D. Niculescu (Constr.) 3:15.2; 3. Mărcuță (Victoria) 3:17,8; 4. Mîndroiu (Știința) 3:25,0; 5. S. Varga (C.C.A.) 3:25.8; 6. D. Stratulat (Rapid) 3:26,2. Schif dublu: 1. Rapid (M. Barbu, A. Aposteanu) 3:20.6; 2. Știința 3:29,4; 3. C.S.S. 3:31,4; Schif 2 v: 1. Dinamo (A. Teodorov, I. Husarenko) 3:10,0; 2. C.C.A. 3:10,4; 3. Metalul 3:12,4; Schif 2+1: 1. C.C.A. (N. Bulancea, Gh. Baca + A. Zimer) 3:26.0; 2. Constructorul 3:27,4; 3. Rapid 3:32.9. Schif 4+1 r: 1. C.C.A. (R. Jungert, E. Meszaroș, I. Begu, M. Rădulescu + S. Lupu) 3:06,0; 2. Dinamo Obor 3:10.3; 3. Voința 3:13.8. Schif 8+1: 1. Dinamo (S. Boroș, I. Pocora, I. Voican, P. Nistor, G. Paraschiv, I. Ignat, D. Sebestian, S. Ivanov + C. Păunescu) 2:42,6; 2. Progresul 2:49,8; 3. Metalul 3:02,3.

SAH

Semifinalele campionatului republican

SE ANUNȚĂ UN „FINIȘ" STRÎNS!...

Pe măsură ce întrecerea semifinaliștilor se apropie de sfîrșit, lupta pentru calificare devine din ce în ce mai interesantă. In grupele din Capitală se poate vorbi de pe acum despre cîțiva probabili calificați. Este vorba de jucătorii din fruntea tabelei de concurs. Dar, bineînțeles, pentru calificare un loc patru valorează tot atît cît și primul!... Și în special pentru locurile IV din ambele grupe bucureștene se prezintă o serie întreagă de candidați cu șanse.

In grupa întîi, după zece runde clasamentul avea un nou lider, pe D. Drimer, care-l înlocuise pe Troianescu. In această rundă Drimer învingea pe Beiu, iar Troianescu împărțea punctul cu Linția. Intre cei doi fruntași s-a creat astfel o distanță minimă, de jumătate punct, care se menține și după 12 runde. Amîndoi au partide întrerupte cu avantaj; Drimer la Deneș, iar Troianescu la Cernea. Dacă locurile I și II par a fi deci de pe acum „rezervate", pentru celelalte două însă se dă o luptă foarte strînsă. După o victorie la Halic, bucureșteanul Bondoc a urcat pe locul trei în clasament și ultimele partide pe care le are de susținut (cu Gavrilă, Jancso și Deneș) sînt decisive, atît pentru el cît și pentru primii doi dintre adversarii săi. Gavrilă și-a stricat bună parte din șanse, pierzînd la Halic, Stanciu și Buză. De asemenea Jancso are o întreruptă în dezavantaj la Halic, astfel că acesta poate urca în clasament. O serie de patru victorii (la Bondoc, Jancso, Deneș și Kirchmaier) l-a adus și pe Rotaru în plutonul fruntaș. Iată alte rezultate mai importante: Drimer-Jancso ½—½, Drimer-Bondoc 1—0, Buza-Troianescu 0—1, Gavrilă-Troianescu ½—½, Jancso-Duță 0—1. In clasament (după 12 runde): Drimer 9½ (1), Troianescu 9 (1), Bondoc 8, Duță 7½, Rotaru și Gavrilă 7, Jancso și Stanciu 6½ (1), Buza 6½, Halic 6 (1) etc.

Interesantă este lupta și în a doua grupă bucureșteană. Infrîngerea suferită de Ungureanu la Szabo, n-a micșorat șansele primului la locul întîi, dar pare să fi asigurat lui Szabo calificarea. Acesta fusese învins surprinzător în runda a 9-a de Müller. Pentru calificare șanse mai mari par a avea și Pavlov, Georgescu și Botez. Ultimul a cîștigat ieri (runda a 13-a) în primele ore partida sa cu Seimeanu, îmbunătățindu-și simțitor poziția. Rezultate tehnice: Pavlov-Ungureanu 0—1, Botez-Szabo ½—½, Varabiescu-Pavlov 0—1, Georgescu-Braunstein ½—½, Günsberger-Georgescu 1—0, Schwartz-Günsberger 1—0, Botez-Pavlov ½—½. După 12 runde: Ungureanu 9, Pavlov (o partidă mai mult) și Szabo 8, Georgescu 7, Botez și Braunstein 6½, Müller, Varabiescu și Günsberger 6.

RD V.

Ringul

În numărul de joi, „Gazeta Literară" a publicat povestirea „Ringul" de Ioan Grigorescu, din volumul „Obsesia" al aceluiași autor, aflat sub tipar.

Reproducem în numărul de astăzi începutul acestei povestiri emoționante și de o înaltă valoare educativă.

La vestiarul boxerilor era răcoare, aproape frig. Ușa care dădea în culoare avea un ochi de geam spart și pe acolo sufla un vînt rece, aer înghețat din subsolurile de beton ale stadionului. Staszek stătea ghemuit pe canapeaua de masaj învelită în mușama, cuibărindu-se în halatul său pufos, dar atît de rece, încît i se părea că e făcut din hîrtie. Băieții se încălzeau sărind, făcînd exerciții pugilistice, rizînd, trădîndu-și toată nervozitatea caracteristică începutului de întrecere. In astfel de momente, Staszek îi asemăna pe băieți cu un grup de cai tineri, care adulmecau pista și distanțele înainte de semnalul cursei. Acum era mahmur, avea impresia că e bolnav, în ultimul timp învinsese din ce în ce mai greu, iar începutul meciurilor nu-i mai provoca acea stare de efervescență pe care o trăiesc de atîtea ori, ci, din ce în ce mai mult, o teamă tot mai înversunată, strecurată în inima lui față de sfîrșitul inevitabil pe care, cu fiecare meci, îl simțea tot mai aproape. Își spusese de multe ori că e timpul să-și înceteze cariera, dar de fiecare dată alungase acest gînd, sau își spusese că o va face după o victorie răsunătoare, pentru ca în felul acesta, părăsirea ringului să nu-i apară ca ceva dezonorant. Fiecare nouă victorie, însă, îl lega și mai mult de ring. Ajunsese un fel de veteran pugilistic al Sileziei. De mai bine de cincisprezece ani nu ieșise din nici o reprezentativă a regiunii sale, iar în cei aproape douăzeci de ani de box, trecuse prin toate categoriile, de la „pană", cînd nu avea decît 17 ani, la semigrea, acum la aproape 37 de ani. Era înalt, avea un piept lat, musculos, mîini cu adevărat „profesioniste", adevărate ciocane legate de trup prin noduri de mușchi care, în momentele de încordare fizică, i se împleteau pe sub piele ca niște șerpi. Avea un tors strîns în talie, spatele dur, teluric, picioarele drepte, cu tălpile late, ca de halterofil, dar cu încheieturile mobile, flexibile ca ale balerinilor. Chipul lui nu fusese niciodată frumos, poate doar în tinerețe, cînd se poate spune despre bărbat că nu trebuie să fie decît ceva mai puțin urît decît dracul pentru ca să placă, altfel, fața lată, negricioasă, nasul turtit, bărbia ușor teșită, străină lui, parcă împrumutată de la un marinar care, lucru precis, și-ar fi ascuns-o sub o barbă stufoasă, ochii cenușii, cu gene scurte, fruntea îngustă, părul tuns „box", ca o perie lată, toate acestea îi dădeau cea mai autentică înfățișare „profesionistă". Avea în schimb o voce plăcută, melodioasă, și întotdeauna cînd cînta, înfățișarea i se schimba, trăsăturile brutale i se înmuiau, chipul aspru, colțuros, lua dintr-o dată un aspect copilăresc. Avea buzele cărnoase, roșii, o dantură de fiară puternică, cu maxilarele ca niște menghine. Înfățișarea lui impresiona întotdeauna adversarul, iar publicul, doar văzîndu-l, miza fără ezitare pe el. Fusese, pe rînd, campion la toate categoriile prin care trecuse. Titlul și-l cîștigase întotdeauna pe neașteptate, așa cum și-l pierduse de fiecare dată, pentru ca după un an-doi, să și-l recîștige iarăși, tocmai atunci cînd toți îl credeau epuizat, incapabil de a mai da ceva nou.

Acum, într-adevăr, se simțea frînt. Dacă s-ar fi aflat în țară la el, ar fi renunțat fără prea multe explicații să se bată, dar aici, în străinătate, și tocmai în Frankfurt pe Main, trebuia cu orice preț să facă față întîlnirii. Înțelegea că aceasta e ultima lui șansă, că în curînd se va mulțumi numai cu funcția de antrenor la cine știe ce asociație regională, sau poate chiar la vreuna ralonală, știa bine că în sport, laurii nu se acordă decît celui mai capabil. Lucrase cîțiva ani în mină, în Silezia, asta la început de tot, în prima sa tinerețe, apoi sportul îl scosese la suprafață, într-un birou minier. Se dăruise atît de mult boxului, încît niciodată nu excelase în altă muncă. Ani de zile fusese mîndria echipei, cu ea se ridicase și tot în ea avea să-și încheie cariera. Simțea însă că sfîrșitul venise prea brusc, încerca să atribuie starea sa de acum unei indispoziții trecătoare, dar totodată își dădea seama cu certitudine că nu era altceva decît inevitabila oboseală adusă de timp, că totul se termina și că nimic nu-l mai putea ajuta să redevină ceea ce fusese odată. Era în constatarea aceasta un lucru atît de crud și de trist, încît dacă nu ar fi avut meci și nu s-ar fi aflat aici, într-un loc străin, ar fi făcut ceea ce nu mai făcuse niciodată — s-ar fi îmbătat și ar fi plîns. Dar trebuia să lupte, cu toate că, în privința rezultatului, nu putea da nici un fel de asigurări. I se părea că în cabină aerul se încălzise brusc, îi venea să arunce halatul pufos și să dea drumul ventilatorului de pe măsuța fixată în perete.

In ajun mîncase prost, iar la prînz, înainte de meci, renunțase chiar la obiceiul său, nedezmințit pînă atunci, de a mînca un biftec „tătăresc", din carne crudă cu gălbenuș de ou proaspăt, sardele, ceapă, multă, piper, lămîie și ulei de măsline, toate amestecate chiar de mîna lui, indiferent unde ar fi luat masa. Acum însă, după primele înghițituri, i se făcu greață. Simțea o sete arzătoare și, numai convingerea profundă că dacă ar fi cedat trebuia să renunțe la luptă, îl oprea să bea. Acum îi era totuna, de aceea își zicea că făcuse rău că își stăvilise pornirea și nu băuse, căci din ce în ce mai mult, considera meciul pierdut dinainte.

Nici măcar nu se dusese să-și vadă adversarul. Nu-l cunoștea. Ceilalți se întorseseră de la întîlnirea de cunoaștere cu echipa adversă zgomotoși, fiecare comenta impresia pe care i-o făcuseră jucătorii germani, doar Staszek nu putea spune nimic, asculta și zîmbea, parcă străin de toate.

— Hei Staszek — i-a strigat Marian, vedeta silezlană la „ușoară" — tu ai azi de furcă cu o adevărată gorilă!

— L-ați văzut, mă? a întrebat Rysiek, „cocoșul". Nu degeaba și-a luat pseudonimul de „Golem", arată ca un urangutan. Asta odată figură, noroc cu Staszek al nostru, care dacă se mai strîmbă puțin îi poate trece drept frate, altfel, să-i fi picat altuia din noi unul așa urît, zău dacă nu ar fi lăsat-o baltă numai privindu-l!

— Namilă de lut, nu alta! a zis și antrenorul. Astuia nu-i lipsește decît o jumătate de kilogram pentru categoria grea, dar, crede-mă, Staszek, cu atît mai rău pentru el. Tu ești mai mobil, trebuie să știi să te feresti. Se vede că are labe solide, caută să-i afli punctele slabe. N-o să-ți fie ușor, dar nu-mi fac griji

...Dar ce ai, frate? Ți-e rău? Parcă nu-ți sînt toți boii acasă?

— Lăsați-mă-n pace! îi răspunse ursuz Staszek.

— Ba n-am să te las, spune-mi, te doare ceva?

— Nimic, nu vezi?

— Fii atent, bătrîne! N-o să ne faci satul de rîs tocmai aici!

— Du-te dracului! Ți-am spus o dată: lasă-mă-n pace!

Băieții erau gata. Numai cîteva minute îi mai despărțeau de intrarea tuturor pe ring, pentru prezentare.

Staszek se apropie de antrenor.

— Știi ceva? Hai, nu te supăra că te-am repezit! O să mă bat bine... Dar aș vrea să nu ies la prezentare. Se poate?

— Dar ce ai, frate, spune odată!

— Nimic, crede-mă... Niște gînduri proaste. Ies numai la luptă, îi-l culc pe Golem și mă lași în pace. Bine?

— Nu sînt de acord. Doar aici nu e nici Katowice, nici Cracovia. Cum să nu te prezinți? O să ieșim cu un om mai puțin?

— Am crezut că înțelegi și tu un lucru omenesc, simplu. Atunci n-o să-ți spun decît că nu ies și gata.

— Dacă-i așa, nici nu joci! Dăm două puncte prin neprezentare, te lasă inima?

— Nu joc, și gata!

— Ce, ești nebun? Crezi că merge numai așa, cum vrei tu?

— Ba doar tu ai spus că nu joc!

— Hai, nu fi prost! E o întîlnire de prestigiu, nu glumă! Cel puțin dacă mi-ai spune că ești bolnav.

— Ei da, sînt bolnav, acum ești mulțumit?

— Ce ai? Să-ți aduc un doctor?

— Nu vindecă el asta.

— Dar zi-i odată, omule, ce te doare?

— Sfîrșitul... Sînt gata. Mi-e frică de ring. Mai de mult timp mi-e frică. Acum trebuie să-i pun capăt!

— Ești un prost! Desigur, la un moment dat tuturor ne trebuie mult curaj pentru a ne despărți de ring. Dar tu mai ai timp, lasă, am văzut eu, te bați încă bine. Uite, dacă nu vrei să ieși, la prezentare, nu ieși, o să mascăm noi cumva lipsa ta, dar pune-ți ambiția și arată-ne ce știi. Aici trebuie să învingem, înțelegi, trebuie!... Uite, sună de intrare, ce faci, vii or rămîi?

— Rămîn!

— Ce are? De ce nu vine? începură să întrebe ceilalți coechipieri, pregătindu-se de ieșire.

— Ascultă, Staszek, să nu ne faci vreo figură! Ține-te bine! îl îndeamnă Marian.

— O să am grijă, acum lăsați-mă o clipă singur.

Ceilalți ieșiră. Staszek auzi ecoul stadionului în nocturnă, ropotul de aplauze la intrarea echipelor pe ring, apoi se lăsă tăcerea, dar numai atît timp cît căpitanii echipelor și-au schimbat tradiționalul buchet de flori și insignele asociațiilor. Și din nou, stadionul ca o ființă unică, colosală, începu să freamăte, dar de data asta ceva mai potolit, trădîndu-și nerăbdarea de a vedea odată meciul început. Staszek se ridică de pe canapea și se privi în oglindă cu ochi triști, întrebători. Nu-și putu da nici un răspuns. Făcu cîțiva pași prin camera cu cabine, luă din cuier o coardă și începu să sară ritmic, se opri, respiră adînc întinzînd brațele înainte și în lături, apoi, ceva mai înviorat, lovi de cîteva ori aerul cu pumnii strînși, cu tot corpul cabrat înainte, cu picioarele jucînd pe loc, pentru încălzire.

Citiți continuarea în numărul nostru de marți.